

καρεκλιά

καρεκλιά, η, ουσ. [<καρέκλα + κατάλ. -ιά], χτύπημα με καρέκλα: «έφαγε μια καρεκλιά στο κεφάλι κι έπεσε τέζα»·

- *παίζω καρεκλιές*, μαλώνω με κάποιον ανταλλάσσοντας χτυπήματα με καρέκλες: «κάποια στιγμή παρεξηγήθηκαν οι δυο παρέες κι άρχισαν να παίζουν καρεκλιές». (Τραγούδι: *έγινα για σένα Τούρκος, να σπας εσύ στις Τζιτζιφιές, να ρίχνεις τις γαρδένιες πάνω του κι εγώ να παίζω καρεκλιές*)·

- *πετώ καρεκλιές*, εκσφενδονίζω καρέκλες: «όταν άρχισε ο καβγάς, τον είδα να πετάει καρεκλιές προς όλες τις κατευθύνσεις». (Λαϊκό τραγούδι: *όπου ανοίξει ο τσαμπουκάς και πέσουνε μπουνιές, πάλι εγώ στη μέση, λεν πετούσα καρεκλιές*)·

- *πέφτουν καρεκλιές*, γίνεται άγριος καβγάς όπου ανταλλάσσονται χτυπήματα με καρέκλες: «μόλις έμαθαν πως πέφτουν καρεκλιές στο καφενείο, έτρεξαν όλοι να πάνε να δουν». (Λαϊκό τραγούδι: *χτες το βράδυ στην ταβέρνα έπεσε μια καρεκλιά, τσακωθήκανε δυο μάγκες για μια γκόμινα παλιά*)·

- *ρίχνω καρεκλιές*, βλ. φρ. *πετώ καρεκλιές*·

- *του κάθισα μια καρεκλιά*, τον χτύπησα με την καρέκλα, ιδίως στο κεφάλι: «πάνω στα νεύρα μου του κάθισα μια καρεκλιά και του άνοιξα το κεφάλι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας